

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno trisopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nanski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopiši naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici na Travniku 16, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4, I.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina sniža, ako se oglase pri opravištvu.

CESARICA MARIJA ANA. †

Iz prestolnega mesta češkega kraljestva, iz zlate Prage, raznesla se je pretekli teden tužna vest, da cesarica Marija Ana, udovala po ranjem cesarju Ferdinandu, strijna presvitlega cesarja, je navarno obolela. Vroče molitve so se pošiljale v Pragi, na Dunaji in drugod proti nebu, da bi Bog ohranil življenje blage gospe, ki je bila po svoji dobrotljivosti znana mestu, v katerem je prebivala, in vsemu cesarstvu. Ali mogočni nebeški vladar, kateremu so pokorni tudi kralji in cesarji, sklenil je bil drugače o življenju preblage cesarice, katera je ves čas svojega življenja delila dobrote na vse strani. Prihajala so vedno žalostnejša poročila o stanju visoke bolnice, dokler ni prinesel telegraf preteklo nedeljo prežalostne novice, da blaga cesarica je mirno v Bogu zaspala v nedeljo, 4. maja, o 5. uri popoldne.

Veliko žalost prouzočil je ta dogodek v Pragi, na Dunaji in drugod, kajti dobrotljivost ranjce je bila sploh znana in avstrijski narodi so jo ljubili kot svojo mater. V Pragi so razobesili na javnih in zasebnih hišah črne zastave v znamenje globoko žalosti, katero so občutili mestni prebivalci zaradi nenamestljive izgube. Na Dunaji je zapovedal presvitli cesar na dvoru trimesečno žalost po visoki ranjci. Tudi druge evropske države so enako storile ter so določile krajši ali daljši čas za žalovanje. Iz tujih držav došle so brzobjavne vesti, katere so naznanjale presvitlemu cesarju globoko sočutje tujih vladarjev z našo cesarsko rodovino. Vsi narodi avstrijski so globoko ginjeni pri žalostnem dogodku.

Cesarica Marija Ana je bila rojena 29. septembra 1803. kot hči sardinskega kralja Viktorja Emanuela I., ki je umrl leta 1824., in kraljice Marije Terezije, nadvojvodinje avstrijske, umrle leta 1832. Osemindvajsetletna kraljičina poročila se je 12. februarja 1831. s tedanjim cesarjevičem avstrijskim Ferdinandom. V Turinu je bila poroka po pooblaščenici, katerega je bil cesarjevič imenoval; 27. februarja istega leta se je poroka ponovila na Dunaji med zaročencema. Leta 1835. in sicer 2. marca zasedel je cesarjevič Ferdinand avstrijski prestol s svojo soprogo; 12. septembra istega leta bila sta maziljena in kronana kot kralj in kraljica češka. Marija Ana je bila zadnja kronana češka kraljica.

LISTEK

PRAVDA

Humoreska. Lužičanski spisal M. B.
(Poslovenil P-ov.)

(Dalje.)

Kaj si je mislil Blažin, ko je videl svoje cepiče na zemlji ležati, tega nijeden ni uganil; a to je vsak videl pri Blažinu in Smodu, da si nista več prijatelja.

Poprej sta bila najboljša prijatelja. Ko niso imeli Blažinovi kruha, prišla je dekla k Smodovim po hleb kruha na posodo. A ko je zmanjkalo Smodovim moke ali mleka, prišla je dekla k Blažinovim, naj ji posodijo merico moke ali lončič mleka. Vsega tega je bilo zdaj konec; prav na robe se je godilo. Blažinova dekla pride k Smodovim rekoč: „Naša mati je ukazala prašati, ali ne vrnete kmalu tisto méro kaše?“ A drug dan stoji uže Smodova dekla pri Blažinovih z besedami: „Naša mati bi rada vedela, kedaj prav za prav dobimo nazaj tisto posodo masla?“

Tudi zvečer ni hodil več Blažin k Smodovim na povasijo; doma pa tudi ni mogel ostati, zato je šel dalje po vasi. Se vé da so ga tam prašali, zakaj se je sprl s Smodom. „Jaz tega nisem kriv“, meni Blažin. „Kaj mi je mari za drevo, ali ga imam ali ne? To je vse jedno. Če bi bil z lepa k meni prišel in

2. decembra 1848. se je odpovedal cesar Ferdinand cesarstvu in na njegovo mesto je prevzel vladarstvo sedanji presvitli cesar Franc Jožef, kateremu je bil Ferdinand strijc. Ferdinand ni imel otrok in leta 1848. so bile velike prekucije, katere so vzele cesarju veselje do vladanja. Ferdinand in Marija Ana sta šla z Dunaja v Prago, kjer sta ostala do svoje smrti. Ferdinand je umrl 29. junija 1875., Marija Ana pa 4. maja t. l. Praškega mesta nista zapustila nikoli razen poleti, ko sta zahajala na grajšini Reichstadt in Ploškovic na Češkem. Cesarica je živela prav pobožno in je dajala dobrote na vse strani. Glavno delo jej je bilo, da je prebirala prošnje, ki so jej dohajale za podporo, in da je razpošiljala mile darove na vsako stran. Ni dežele, skoro ni okraja v Avstriji, kamor bi ne bila segla njena mila roka; zato je bila ljubljena in čiščena povsod.

V sredo večer so prepeljali truplo ranjke na Dunaj, kjer je ostalo v dvorni kapeli v četrtek in petek. Jutre popoldne, v soboto, prenesejo truplo v rakev, ki je pod cerkvijo oo. kapucinov na Dunaji, kjer hranijo v kristah s kovine trupla ranjkah iz cesarske hiše. Z veliko častjo bo pokopano truplo ranjke cesarice, a z večjo častjo je sprejeta, kakor trdno upamo, njena duša na onem svetu zaradi mnogih dobrih del, katera je tu storila. Naj v miru počiva.

Tramvaj čez Kras.

Nekatere občine na Krasu odposlale so sl. vodstvu tramvajevskega društva spomenico, v kateri opozorjuje omenjeno društvo na črto Trst, Sežana, Tomaj, Dutovlje, Kobdilj, Vipava in prosijo, da bi se zidala tramvajna železnica in sicer po že zaznamovanej črti. Že l. 1878. merili so v teh krajih ozkoprogno železnico, pa načrt je bil nedovršen in marsikje pogrešen. Teh pomanjkljivosti in nepopolnosti sedanji načrt nima, izdelan je namreč na Sežano, ne čez Repentabor, kar je veliko bolje; železnica se izpelje lahko ves čas poleg ceste in tudi je Sežana dan današnji kraj, ki ima dovolj občevanja s Trstom, enako tudi Trst s Sežano, posebno v poletnem času.

Iz Sežane do Vipave, oziroma do Branice so tri črte mogoče. 1.) Na Štorje, poleg državne ceste skozi Kazlje v Rašo; 2.) skozi Križ, Dobravlje, dalje na levem rebu hribovja, ki se vzdiguje iz Raše; ali pa

3.) skozi Tomaj, Dutovlje, Kobdilj v Branico. Sl. tramvajevsko društvo opozoruje se na zadnjo tu imenovanih črt, ker ta je najkrajša, gre namreč z značno črto iz Sežane do Branice najbolj vstric in sedlo, ki loči Kras od Branice, je pri Kobdilji najnižje. Po tej črti tedaj zidala bi se železnica z najmanjšimi stroški.

Imelo bi pa od te črte društvo tudi največ dobička. Cesta pelje namreč skozi več občin in mimo vasij, pripadajočih k tem občinam, kateri kraji so najbolj obljude in najpremožnejši na Krasu. Svoje pridelke pa vozijo prebivalci ali v Trst, ali pa na sejme v Sežano in Divačo; sebi potrebne reči pa dobivajo zopet iz Trsta ali iz drugih krajev čez Sežano. V tem kraji imamo tudi obrtnijo, ktera se lahko še prav lepo razvije. V krajih: Dutovlje, Skopo, Kopriva je že zdaj več nego 60 kamnorezev, ki pošiljajo svoje izdelke v Trst, v Ljubljano, pa tudi v Vipavsko dolino. Pri Skopem in Tomaji so kamnolomi črnega marmorja, ki obetajo lepo prihodnost.

Vse te pridelke in izdelke izvaževala bi železnica zidana po tej črti, cesar bi pa no mogla storiti, ako bi se izvedla po kateri drugi navedeni črt, ker bi šla le mimo Štorij in [Kazelj], ali mimo Križa in Dobravelj. Po tej črti izvažajo svoje pridelke tudi vse občine med Štanjelom do Černič in Ajdovščino, in kraške občine, katerih ceste se stekajo v skladno cesto, o kateri govorim. Sleherni dan, v zimskem kakor v letnem času, premikajo se po tej črti colni sprevedli proti Trstu. Odrči bi se moralo društvo izpeljavanju pridelkov iz teh krajev, ako bi ne hotelo porabiti te črte. Drugim občinam med Sežano in Vipavo je pa zveza z drugimi kraji odkazana na Sežano. Omembe vredno je tudi to, da bi železnica po tej črti, ves čas mimo ceste, porabila lahko marsikje cesto, kar bi ji zmanjšalo stroške.

Kar nekateri pravijo, da bi se živina piasila, če bi šla železnica blizu ceste, se mi ne zdi dovolj utemeljeno. Živina se kmalu privadi in tramvaj lahko postane, kadar hoče. Pripomaga bi pri izpeljavi te črte tudi oba cestna odbora Sežanskega in Komenškega okraja, kakor tudi občine in zasebniki, ki spoznavajo korist železnic. Pričakujemo, da se bode sl. društvo gotovo oziralo na navedene uzroke. Upamo tudi, da visoko kupčijsko ministerstvo pripomore k temu, da najbolj obljude kraji Krasa in bližnje Vipavske doline dobijo enkrat železnico, in da bodo tako svoje, če kje, tako gotovo tu v potu svojega obraza pridelane pridelke laže izvaževali in laže prodajali.

dejal: Blaž, stara prijatelja sva, naj bo drevo moje! — jaz bi bil dejal: naj bo! A ker mi ga hoče samo po sili iz rok iztrgati, dasi vidi svojimi očmi, da je drevo moje — ne! pa nič; in jaz od svoje pravice ne odstopim, naj bi mi tudi devet odvetnikov poslal na vrat. Drevo? hm! Kaj mi je mari zauj? a pravica mora biti moja.“

„Da, tedaj pa imaš ti prav, botriček!“ pritrjevali so prijatelji njegovi. „Tak samoglavnež ta Smod, kedó bi bil to mislil!“

Prav ob istem času je sedel Smod pri svojih prijateljih na drugem konci vasi in jim je govoril: „He, jaz ne pravim: če bi bil k meni prišel in dejal: Šimon, pusti, da to drevo za se ucepim! — bil bi mu dél: iz srca rad! Pa nič, še besedice mi ne reči in kar brez nič veje rezati in cepiti, a potlej mi še tako v oči vtikati, kakor bi dejal, da moram jaz še vesel biti, da na moje drevo zleze, ne, tega ne dam veljati! Drevo je moje in ostane moje, naj bi imel tudi še toliko zatožiti. Jaz hočem le svoje pravo in nič dalje!“

„Da, boter, svoje pravo pa ti moraš varovati!“ menijo prijatelji. „Tak potep ta Blažin, najrujši bi sam vse pograbil!“

Tako je prišlo, da je stalo pol vasi na Blažinovi, a pol vasi na Smodovi strani.

Do tistih dob pa se še nijednemu ni ljubilo prav tožiti. Zgodi pa se, da prideta Blažin in Smod v nedeljo skupaj v krčmi. Se vé skupaj nista govorila nič, le od strane in kradoma sta pogledovala jeden

drugega. Ali kakor je pač, Blažinovi prijatelji začno kar tako popraševati Blažina, kako je s pravdo. „Aha, ti te hočejo dražiti!“ misli Smod, in govori isto tako s svojimi prijatelji o pravdi. Naposled se vé se Blažin in Smod z nova spreta.

Komaj pa je zasvitalo ponedelje jutro, odpravi se Smod v mesto in zatoži Blažina, da mu je rezal mladice z drevesa in potlej da jih je cepil.

Za nekaj dni dobi Blažin pismo, da mu je plačati toliko in toliko goldinarjev za stroške in še poplačati Smodu skaženo drevo. „Ha! jaz plačati? kaj še!“ misli Blažin in hiti vse pustivši v mesto in zatoži Smoda, da mu je mladice z drevesa poruval itd. Pravda je bila zdaj v dobrem teku; da tako hitre ne izskoči iz „glajže“, za to bodo uže drugi skrbeli!

Blažin in Smod sta morala hoditi k sodnji jedden bolj ko drugi, ali pa oba knadú; kaj pravi pri tem vsednje delo, za to v mestu ne skrbé.

„Strelec! ali mari moram zmerom sam tija letati?“ misli Blažin, ter si vzame „abekata“. „Kar moreš ti, morem tudi jaz!“ misli Smod in vzame tudi svojega „abekata“. Se vé, da sta morala vsak pol stotnice naprej plačati, da bi ta reč šla gladko dalje.

V nedeljo pride Blažinov „abekat“ v vas, da bi si ogledal meji in drevo, v ponedeljek pa Smodov prav tako. Da se je pri tem temu ali drugemu na ozke meji noga spolznila, da je Blažin s svojim odvetnikom stopil na Smodovo, a Smod s svojim na Blažinovo polje, o tem niti ne govorim; le to hočem omeniti, da sta si Blažin in Smod za to dva teana očitala,

Vinska razstava v Dornbergu.

Le tedaj more se o kakem društvu izreči, da istinito napreduje, ako vedno leto za letom more pokazati svetu, da je zopet storilo korak naprej. Z vso pravico se sme danes to priznati vinorejskemu društvu v Dornbergu, ki je z razstavljenimi vini letos dokazalo zopet znamenit napredek v vinarstvu, kajti nad polovico razstavljenih vin je bilo pohvaljenih, čeprav je presojevalna komisija strogo pri presojevanji postopala. Najmanjši pogrešek, katerega manj vajen preiskovalec še spoznal ni, se je strogo preiskoval in vzel v poštev pri razvrstitvi (klasifikaciji) vinskih poskušanj. Letošnja razstava pa je pokazala posebno ta napredek, da so vina milejša, ne tako zagatna in ne prurmena, torej da se bližajo v tem in v barvi oni lastnosti, katero ljubijo pri belem vinu tudi ptaji kupci. To pa prihaja odtod, ker dornberški vinorejci ne puščajo mošta na tropinah toliko časa, da bi iz tropin izlužil obilo tanina, po katerem imajo potem toliko zagatnosti. Tudi gledé cika, posode in drugega imamo letos lep napredek zabilježiti, ker takih pogreškov se pri tolikem številu razstavljenih vin (78 poskušanj) skoro ni moglo zapaziti.

Jako iznenadjena je bila presojevalna komisija nad poskušnjami starega vina, katero se je odlikovalo po krasni čistosti, prijetnem ukusu in žlahnem duhu ali aromi. Tudi razstavljena črna vina so bila jako pohvaljena, posebno izvrstna bila je poskušnja iz merzaminja, pomešanega z burgunderjem, in tudi ona modre frankinje. Cuditi se je bilo, koliko lepega duha je imelo to vino. Vino iz modre kavke bilo je pohvaljeno, ker ima silno temno barvo, polno snovi ter veliko moči. Ta trta bi tudi zaslužila, da bi jo bolje širili, ker se odlikuje tudi po svoji rodovitnosti in je zgodnja.

Imena z diplomami odlikovanih razstavljavcev priobčimo v prihodnjem listu. Za danes hočemo le še omeniti, da komisija, katerej je predsedoval velerodni gospod vitez dr. Heitschl-Wildhaus — njeni udje so bili gg.: vitez Giordano, tajnik J. Velicogna, pl. Gironcoli, M. Culot, Ig. Kerševani, kot perovodja društveni kancelist A. Klobučar, vsi ti odposlani od c. kr. kmetijskega društva, občino zastopala sta gg.: župan Sinigoj in Fr. Kerševani, vinorejsko društvo pa društva predsednik g. Fr. Povše — je pregledala tudi nekatere nove ngrade, ter je bila iznenadjena, ko je videla, da je le en sam gospodar, gospod Bizjak, nad 100 tisoč žlahnih trt pravilno nasadil; tudi g. Drufova nova nasadba je hvalevredna, kakor tudi drugih posestnikov: Mrevle, Golja, Sinigoj i. d.

K sklepu pa se je pregledala še klet gospoda Bizjaka, v kateri so našli polne velike sode najzlahotniše kapljice, res javne hvale vredna klet, ki služi v čast lastniku, gosp. Bizjaku, in umnemu oskrbniku, g. Bandelu.

Tako naj se vedno razcvita vinoreja v prelepem Dornbergu, ki naj služi drugim sosednim občinam v probujo in zgled, da se razširi umna vinoreja povsod v blagor naše ljubljene domovine.

Dopisi.

V Gorici, 5. maja 1884. — „Slovensko bralno in podporno društvo“ napravilo je včeraj, kakor je bila naznanila „Soča“ v svoji zadnji številki, izlet v Dornberg. Dasi je bilo vreme zajutra nekoliko neprijetno, ogiznilo se je veliko število društvnikov, ki

Pravda je trajala dalje. Ljudje vse vasi morali so hoditi jeden za drugim pričat v mesto. Jezilo jih je pač, delo puščati pa hoditi tija; a čemu se dolgo jeziti? Saj jim pot dobro plačajo — se vé da iz Blažinove in Smodove mošnje. Toda sodstvu niso pomagali veliko s svojim pričanjem. Blažinovi prijatelji so pričali: drevo je Blažinovo, a Smodovi prijatelji: drevo je Smodovo! Sodstvo je tako vedelo ravno toliko kakor prej — t. j. nič.

Zaradi tega pride nekedaj ves urad v vas, da bi si to reč ogledal; a ž njim tudi oba odvetnika. Ogledajo si drevo, kakor bi v vsem življenju nijednega ne bili videli, merijo drevo in mejo „po dolgi in po širsi“, naposled pa tudi polje Blažinovo in Smodovo. Da gre na polji po zlu oves, pšenica ali rž, to jim je bilo blizo vse jedno; teptali so za jednem prav tako, kakor na drugem. Blažin in Smod našla sta zato ob žetvi vsak nekaj kóp manje žita. A nista se jezila! kaj to, saj bo drevo naposled vendar le moje! Kar si je bil urad ogledal in izmeril, zapisali so vse lepo v knjige. Zdaj so imeli zopet dela za pol leta in mogli so iti mirno domov. Vrnejo se v vas.

Na poti v vas misli Blažin: „Tu se jim moraš prikupiti, potlej pojde bolje!“ Povabi torej na tihem uradnike in oba odvetnika na obed. Ti se vé so radi privolili. A Blažin hiti naprej, da bi vse lepo pripravil.

„Dobro, da greš!“ misli Smod; „ni mi treba, varovati se pred tabo, lahko govorim glasno.“ in po-

so se hoteli udeležiti izleta v prijazni kraj ob Vipavi. Popoldne se je vreme ustanovilo in izletavci so bili v tem oziru brez skrbi. Iz Gorice in bližnjih krajev sešlo se je bilo v prijaznem Dornbergu gotovo nad 100 društvnikov, katerim se je pridružilo mnogo prijateljev iz mesta in okolice. Društveni odbor udeležil se je izleta v polnem številu; g. predsednik in nekateri društvniki imeli so tudi svoje družine seboj, kar je delalo izlet toliko bolj domač in dopadljiv. Duhovščina iz Gorice in z dežele, kakor tudi narodni gg. učitelji in učiteljice bili so primerao zastopani. Tudi društveni zdravnik in g. okrajni šolski nadzornik sta počastila s svojo navzočnostjo narodno veselico.

Proti trem uram popoldne bližali so se trije veliki skupni vozovi in mnogo zasebnih vozov in kočij dornberškemu mostu med Pervačino in Dornbergom. V Pervačini so se bili priklopili tej družbi godci in mnogi izletavci iz bližnjih krajev. Ko so Dornberžani zapazili, da se jim bližajo mili gosti, šli so jim z domačo občinsko zastavo do mosta nasproti. Tu sti se zastavi poljubili, občinski zastopnik pozdravi došle goste in veselo so korakali vsi vkup z dvema zastavama in prijetno godbo v gostoljubno vas. Domačinom bila sta na čelu g. župan in učitelj z občinskimi odborniki, društvu pa g. predsednik in odbor.

Med tem so bili došli od nasprotne strani Ajdovci, blizu 100 oseb, do železnega mosta z društveno zastavo. Došli Goričani in domačini so šli ravne poti do železnega mosta, kjer so se bili Ajdovci ustavili, da jih pozdravijo in vvedejo v kraj, ki je bil odločen veselici. Najprej pozdravi občinski zastopnik vrle goste ter jih prijazno sprejme na dornberški zemlji, potem jih pozdravi predsednik goriškega društva. Na oba pozdrava odgovori prav lepo ajdovski predsednik, g. Šapla, s presrečnimi besedami. Zastave se poljubijo, godba zaigra in ves spredov se napeti v prostore na vrtu g. And. Sinigoja. Došlega in domačega ljudstva bilo je toliko, da se je vse trlo. Z Ajdovci je bilo prišlo mnogo odlične gospode, kateri se je bilo pridružilo lepo število vipavskih rodoljubov. Vsi navzoči so bili veseli takega bratskega snidenja na slovenski zemlji brez nasprotnih zavajiljivcev.

Izletavci so se posedli po odločenih prostorih, kolikor je bilo mogoče, drugi so morali pa drugod iskati kotiča, kjer so odpočili svoje trudne ude. A veseli pevci trudnosti niso poznali. Komaj so bili zbrani na odločenih prostorih, stopili so na oder ter veselo prepevali vsakovrstnih pesem. Zdaj so peli v skupnih zborih pod vodstvom goriškega g. pevovodje, zdaj Ajdovci za se, potem zopet Šempasci, Dornberžani, Šempeterci, Goričani in drugi, kakor je nanesla vrsta ali veselo srce. Vmes je segala godba s svojimi mogočnimi glasovi; krčmar je imel opravila čez glavo; vse je bilo židane volje.

Med tem so šli mnogi izletavci ogledat si razstavo vinskih pridelkov, kjer je predsednik vinorejskega društva, g. Fr. Povše, prijazno razkazoval in popisoval na ogled postavljena vina. Ogledali so še klet g. Bizjaka in nekatere ngrade ter so se vrnili k veselemu društvu. V tem so se razprodajale srečke za pet dobitkov, katere ako se ne motim, je „Soča“ uže zadnjič našela. Ni preteklo pol ure in razprodanih je bi'o 500 števil; razprodalo bi se jih bilo še več, ako bi jih bili imeli, kar kaže, da je bilo sila ljudstva zbranega. Prvi dobitek, sodček vina, dobil je g. Müller, pisar v Gorici.

Po srečkanji začeli so govori. Prvi je govoril predsednik goriškega društva g. Fr. Povše, ki je srčnimi besedami pozdravil ajdovske brate ter izrazil željo, da bi počastili goriške rojake o priliki blagoslovljenja zastave. Odgovoril je g. Angel Casagrande,

vabi uradnike in oba odvetnika na obed. Uradniki mislijo, kar se dvakrat godi, je toliko bolje, in grede najprej k Blažinu obedovat, a potlej k Smodu. Domov grede pravili so jeden drugemu: „Nu, tu smo se dobro imeli, sem bi lahko spet prišli!“

Pisanje in pravdanje je šlo sedaj toliko bolj naprej, toda nikedar ni bilo konca. Blažinu in Smodu se je zdelo, da je vedno vse pri starem, pa tu sta se močno motila, kajti Blažin je imel kup denarja manje in Smod tudi tako. Drevo je bilo uže stokrat plačano.

Pride jesen in na drevesu je viselo spet nekaj divjih jabolk. Blažin je bil jedenkrat na polji; rad bi bil pil, a seboj ni imel ničesa, in domov iti še ni bilo čas. „I, uklatiš si nekaj jabolk!“ pravi sam pri sebi.

A to je videl Smod; bi mu li to privoščil? Nel da Blažina kar rubiti. Kaj je hotel Blažin storiti? Pravda še ni bila končana, drevo ne še njegovo; moral se je tedaj ukloniti. „Ali čakaj! tega ti ne odpustim“, misli sam pri sebi.

Teden ali dva pozneje orje Smod na svojem polji. Konja sta težko hočila; on se razrdi, ter vrže otiko v nja; a otika ima včasih tudi svoje muhe, kakor strugarjeva klop, in leti mesto v veje drevesa ter sklata nekaj jabolk. Blažin je to videl ter dá Smoda rubiti. Tako sta bila spet oba jednaka.

(Koniec pride.)

ki se je z lepimi besedami zahvalil za prijazni sprejem; obetal je, da Ajdovci se udeležijo goriške slovesnosti, ter je navduševal delavce, naj si bodo svesti svojega poklica ter naj delajo za svoj in narodov gnotni napredek. Glasni živio-klici spremljevali so oba govora. G. Julij pl. Kleinmayr je nazdravil predsedniku dornberškega vinorejskega društva kot možu, ki se trudi za dušni in gnotni napredek naroda. G. E. Klavžar se je zahvalil dornberški občini in vinogradskemu društvu za prijazen sprejem. G. Fr. Kerševani je izrekel v imeu občine zahvalo, da sti dve odlični društvi iz nasprotnih strani počastili s svojim izletom dornberško občino, ter je zagotovil, da dornberški občini bo vedno skrb, da se pokaže vredno obiskovanja tako odličnih gostov od blizu in daleč. Burni živio-klici so sledili tem in drugim govorom.

V prijaznih pogovorih potekel je čas in dan se je nagnil. Gostje so začeli misliti na odhod. Posamezne kočije so se odpravljale in kmalo je bilo odpravljanje splošno. Ajdovsko društvo je spremilo goriško posestrimo do županove hiše, kjer so se udje poslovili ter si roke podali. Nepozabljiv ostane ta dan vsakteremu, ki se ga je udeležil. Živili podporni društvi, ki znati pripravljati svojim udom tako prijetnih ur; a hvala Dornberžanom, ki so s presrečno prijaznostjo sprejeli svoje goste. Na svidenje k letu osori.

Tolmin, 6. maja 1884. — Namea gledaliških predstav je ta, da se različni značaji in djanja v človeškem življenju ponavljajo pred občinstvom, da se kratkocasi in poučje o napakah in rednostih, naha-jajocih se v našem življenju. Takta misel je prešinila moje že utrujene možgane, ko sem opazoval predstave, ki jih je dalo „Rokodelsko bralno društvo“ dne 27. aprila v prepolni dvorani Devetakovi.

(Gospod dopisnik popisuje v dolgem dopisu igri, ki sti se igrali 27. aprila, namreč: „Poglavje I. II. III.“ in „Mutec.“ Hvaliti moramo veliki trud, ki mu ga je prizadejalo obširno popisovanje; a ob enem obžalujemo, da zkaj spisa nismo mogli priobčiti, ker kot dopis bi bil predolg, v podlistek ga pa nismo mogli spraviti, ker moramo nadaljevati začeto „Pravdo.“ Veseli nas jako lepi napredek „Rokodelskega bralnega društva“ ter se priporočamo g. dopisniku, da bi nas še kedaj počastil s kakim poročilom, ki bi služilo Tolmincem v čast, drugim pa v posnemo. Op. uredu.)

Omeniti moram, da pri obeh predstavah so sodelali le udje „Rokodelskega bralnega društva“; a delovali so tako, da zaslužijo splošno hvalo in priznanje.

Posebno hvalo je priznati bralnemu društvu, da si je izbralo iz svojih udov pevce, ki so po trimesečni vaji prvo skušnjo jako dobro prestali. Med njimi se je slišal tudi čist tenor, katerega drugi niso zapazili, dasi so ga imeli vedno pred očmi. Pesem koroških Slovencev se je morala večkrat ponoviti. Da petje tako napreduje, zahvaliti se moramo društvnemu udu in kapelniku g. Spačeku, ki v poznih urah poučuje v petji.

Slednjič se je tudi nadjati, da bralno društvo posodi svoje diletante in pevce stari „narodni čitalnici“, da se tudi ona saj enkrat zopet oglasi.

Iz Štanjela, 6. maja. — Dne 11. maja predaval bo g. potovalni učitelj kmetijstva v Štanjelu. Govoril bo o potrebi vinogradskega društva, o katerem je bil že govor v „Soči“, št. 14. Strokovnjaki so to stvar dobro premislili in so se prepričali o mogočnosti in koristi take zadruge. V večji meri nego strokovnjaki, ki nimajo dobička, če se osnuje tako društvo ali ne, prepričani bi morali biti o koristi društva naši kmetovalci, ki zmirom jadikujejo, da gre vse na slabeje, ne storé pa nič, da bi si svoje razmere poboljšali. Opozoriti hočem naše posestnike, da je imelo kraško vino v prejšnjih časih višjo ceno in da se je belega vina več izvozilo, posebno v Trst, nego danes. Samo po sebi se ne bo nič preobrnilo na bolje, pač pa na slabeje, če roke križem držimo in ne skrbimo, da ne zaostajemo za drugimi vinorejci. Opozorujejo se vsi gospodarji, ki jim je ležeče na povzdigi kmetijstva in ki nekoliko dalje vidijo nego z roko tipajo, naj duševno in gnotno pripomorejo, da se društvo ustanovi in da bo osnovano tudi živelo. Prva leta gotovo ne moremo pričakovati velikega dobička. Če se hoče vse prav urediti, treba je denarja. Ker pa v naših krajih ljudje nimajo prebilo premoženja, začetki je treba z malim. „Zrno k zrnu pogača, kamen li kamenu pogača.“ Ko se visoka vlada prepriča da do-brega o trdni njegovi podlagi, gotovo mu pripomore k razvijanju. Poprej smo pa prisiljeni dela se resno poprijeti in, če treba, v prvem začetku tudi kaj manglega žrtovati.

To zahteva pa tudi rodoljubie vsacega zavednega moža. Resnica je in bo, da revščina rodi nezačajnost in da siromaštvo se družu po naravnem zakumu s sarovostjo. Komur je pri srci našega naroda duševni napredek, pripomeči mu mora k gnotnemu blagostanju. Se ve, laže je klicati pri polnem kozarci „živio narod“ nego žrtovati kaj v korist naroda. Pa kakor tisti še re bo zvelican, ki kliče: „Gospod, Gospod,“ tado tudi tisti še ni rodoljub, ki odpira svoja usta

na „živio,“ nič pa ne stori, da bi narod tudi lahko živel.

S Krasa, 7. maja. — Na Kranjskem so že pred leti sprevideli potrebo županskih shodov in tudi na Goriškem so se že sešli župani v posvetovanje. Kranjski deželni glavar sklical je iz vseh krajev kranjske dežele može v posvetovanje, kako bi se dal povzdigniti in zavarovati slovenski kmečki narod, da bi ne zgubil svoje samostalnosti, ker je preobložen in preveč zadolžen. Ali so razmere pri nas morda ugodnejše! Ali tiči morda naš kmet manj v dolgovi? Ali ne preti tudi v naših krajih nevarnost, da pridejo, če se ne ponudi kaka rešilna moč, najlepše kmetije na boben? 20. aprila bil je shod županov ajdovskega okraja Pogovarjali so se o bolnišničnih stroških, ki povzročujejo največ doklad na davke. Kakor županom ajdovskega okraja, poslal je deželni odbor goriški tudi našim županom okrožnico, v kateri jih vabi, naj izrazijo svojo misel o poselski postavi. Zakaj bi se tedaj naši župani ne sešli, ker več glav več vé in bolje ukrene. Le ne odlašati, zraven pa jadikovati in stokati. To je sicer dober kup, ne stane nič, pa ne pomaga tudi nič. „Nepametno ljudstvo, čemu li tvoj stok, — Na delo, ne nosi mi križema rok.“

Politični pregled.

Žalostna vest o smrti najboljši in milo-srčneje cesarice Marije Anc, o kateri govorimo na prvem mestu, prešinila je vse kroge obširne naše države, posebno žaluje mesto Praga, kjer je ranjka cesarica bivala in od ktere je mesto nebrojnih dobrot prejelo. Obe zbornici poslancev na Dunaji sti izrazili globoko sočutje cesarski liši zarad te zgube.

V državnem zboru je vlada predložila načrt zakona, da bi se še do 24. junija leta 1885. ne vpeljale porotne sodnije v kotorskem okraji v Dalmaciji; dalje je predložila načrt postave gledé predruženja volilnega reda za državni zbor na Češkem in v Galiciji. Najvažnejši predlog pa je pogodba, katero je sklenila vlada z ravnateljstvom Ferdinandove severne železnice. Razprava o tem predlogu je bila jako živahna in kakor se kaže, so proti predlogu skoro vse stranke. Glasoviti Schönerer je napadal pri tej priliki z redko predrznostjo poslanca Reschauerja in je neusmiljeno bičal dunajsko časopisje, katero večinoma molči o tem Schönererjevem govoru. Reschauer, urednik „Deutsche Ztg.“, je v naslednji seji protestiral zoper one napade Schönererjeve, katerega pa isti dan ni bilo v zbornici, ker mu je otrok obolel, ter je trdil, da ima čisto vest, katero izjavo je desnica s smehom sprejela. Naposled izročil se je vladin predlog železniškemu odseku, kateri se je v tej zadevi že posvetoval; proti predlogu so govorili Herbst, Rieger, Tišser, Tonkli in drugi. Na poslanca Belinski-ja predlog volil se je ožji odsek iz železniškega odseka, kateri ima vso pogodbo natanko pregledati. V ta ožji odsek so voljeni: Herbst, Tomaszuk, Hlavka, Jaworski in dr. Tonkli. Vse kaže, da bo vlada primorana severno železnico v lastno oskrbovanje sprejeti ali pa ugodnejo pogodbo skleniti.

Ministerski predsednik Tisza mudil se je zopet nekaj časa na Dunaji, kjer je bil tudi od cesarja sprejet. Misli se, da je to v zvezi s prestolnim govorom, s katerim bo zbornica poslancev v Budapešti dne 20. t. m. zaključena.

Srbska skupščina se snide 18. t. m. v Niši.

Namestnik ali guverner v vzhodnji Rumeliji po imenu Aleko paša podal se je v Carigrad in se ne verne na svoje mesto, ker ni Rusiji všeč. Med tem bo vodil vse posle ravnatelj notranjih zadev Krestovič. Valovi po zjedinenji vseh Bolgarov postajajo vedno silnejši.

Na Španskem se ponavljajo vedno nemiri, zdi se, kakor bi v oni državi nekaj tlelo, iz cesar nastane lahko vsak trenotek plamenu kake ustaje.

Domače in razne vesti.

Goriška čitalnica priredila je 3. maja besedo s plesom, ki se je prav dobro izvršila. Thomas-ovo „Ouverture“ in Illner-ja „Čechov sen“ spirala je vo-

jaška godba z navadno spretnostjo. Ipavčevo pesen „Danici“ za samospjev in brenciči zbor sprejelo je navzoče občinstvo z veliko pohvalo. Gospodična deklamovalka Stritarjeve „Ljudmile“ pokazala se je v tem jako težavnem umotvoru popolnoma kos svoji nalogi. Čitalnica je ponosna na take moči. Vesela igra „Srce je odkrila“ razveselila je poslušalce prav močno; a bila je tudi v rokah diletantom, od katerih se ne more pričakovati nego izvrstna igra. Žensko in možko osebje je popolnoma zadovoljilo navzoče občinstvo ter je vzbudilo splošno željo, da bi se kmalu zopet pokazalo na čitalničnem odru. Slava čitalničnim pevcem in igralcem; slava pevovodji in odboru. Umetnost in znanost naj družijo goriške Slovence v blagodejno delovanje. To naj jih veže v prijazno skupno življenje. Po besedi začel je ples, ki je bil primerno živahen in trajen.

Dopolnilne volitve v mestni zastop goriški se bližajo in že se „Corriere“ boji, da bi mu kdo štrene mešal. Vsak pametni človek mora priznati, da bi bilo le pravično, ako bi imeli tudi Slovenci svoje zastopnike v mestnem zboru, ker v mestno blagajnico se steka tudi slovenski denar. Goričani stare korenike nam to pravico priznavajo, le nekateri zelenokljunci, ki niso imeli časa pozabiti svoje slovenske roditelje, nam jo zanikujejo.

Goriška ljudska posojilnica prav dobro napreduje. Toliko ljudij se oglašja za posojila, da ne more vsem ustreči o pravem času. Rodoljubi, katerim plesni denar, dajte ga posojilnici, da bo pomagala ubogemu kmetu.

Duhovske premembe. Č. g. Simon Kos, kaplan pod Brdom, imenovan je vikar za Srednje. — Preč. g. Lovro Juvančič bil je investiran na župnijo Slovrensko v Brdih. — Preč. g. Zorman Karol, kaplan v Flumičelu, prezentiran je na župnijo v Ajelu. — Č. o. Evstahij Ozimk, mašnik reda sv. Frančiška, premeščen je s Kostanjevice v Ljubljano. — Razpisana je župnja v Nemškem Rutu. — Župnijsko skušnjo delala sta te dni č. g. Marinič Franc, vikar na Livku, in č. g. Kodelja Jožef, kaplan v Dornbergu. — Umrli je Valentin Denissa, duhoven v pokoji v Perteolih. N. v m. p.

Tretji izkaz rododarnih doneskov za trak zastavi goriškemu podpornemu društvu v Gorici. Visokorodna gospa baronica Winkler 5 gl.; gospodična Kristina Hausner 2 gl.; gospa Liza Prinčič 1 gl.; gospa Marija Mohorčič Jeršan 5 gl.; gospa Benko 50 kr. Vkup 13 gl. 50 kr. S prejšnjima razkazoma vred 49 gl. Jušt Vuga.

Goriški zemljiško-odvezni zalog. Dne 30. aprila t. l. so bile izžrebane sledeče obligacije imenovanega zaloga:

1. obligacije s kuponii: št. 18 za 50 gl.; št. 736, 882, 918 in 961 po 100 gl.; št. 158 in 236 po 500 gl.; št. 440 za 1000 gl.
2. obligacije s črko A: št. 9 za 11.760 gl. na ime Komenske fare; št. 27 za 140 gl. na ime fare v Lokvi; št. 75 za 60 gl. na ime cerkve s. Ane v Batujah; št. 77 za 2970 gl. na ime Kanalske fare; št. 96 za 120 gl. na ime cerkve Sv. Marka v Rupi; št. 133 za 390 gl. na ime kapele sv. Katerine v glavni cerkvi v Ogleji; št. 137 za 90 gl. na ime cerkve sv. Blaža v Alturi (Cervinjan); št. 156 za 250 gl. na ime cerkve sv. Lovrencija v S. Lovrenciji pri Maši; št. 194 za 510 gl. na ime Kožbanske kuracije; št. 196 za 60 gl. na ime fare v Cervinjanu; št. 224 za 90 gl. na ime bratovščine sv. Lucije v Gornjem Cerovem; št. 249 za 100 gl. na ime farne cerkve v Hrušici; št. 252 za 1100 gl. na ime metropolitanske cerkve v Gorici; št. 278 za 100 gl. na ime občine Kazlje; št. 298 za 480 gl. na ime goriškega verskega zaloga; št. 312 za 70 gl. na ime Dominika in Andreja Urbanis-ov; št. 353 za 100 gl. na ime Tadeja Klementa grofa Lanthieri-ja; št. 357 za 250 gl. na ime cerkve v Krasnem; št. 365 za 1450 gl. na ime goriškega verskega zaloga; št. 403 za 60 gl. na ime cerkve sv. Vida v Vedrijanu; št. 428 za 1650 gl. na ime fare v Tomaji; št. 431 za 1100 gl. na ime fare v Kaprivi pri Korminu (ta obligacija je izžrebana za samih 120 gl.); št. 458 za 1650 gl. na ime Mihaela grofa Coronini-Crouberg. Te obligacije se bodo izplačevale pri deželni denarnici v Gorici od 31. oktobra t. l. naprej s premijo po 5% vred. Od 1. novembra t. l. naprej ne bodo več tekle obresti od teh obligacij.

Od poprej izsrečanih obligacij pa še sledeče niso realizirane (oddaue): a. s kuponii: št. 210 za 50 gl.; št. 450, 801, 817, 883 in 949 po 100 gl.; št. 206 za 500 gl. b. s črko A: št. 246 za 800 gl. in št. 301 za 640 gl.

Za Strossmajerjev povrat iz Rima. Kakor je „Soča“ poročala, je prevz. škof Strossmajer, ko se je nedavno mudil v Gorici, čitalnični deputaciji obljubil, da hoče našo čitalnico počastiti s svojim pohodom, kedar se povrne iz Rima. Ta vesela vest je navdihnila društvenemu odboru srečno misel, da napravi za to priliko veliko besedo s prelepim in zanimivim programom, da vredno počasti svojega najslavnejšega častnega člana, na drugi strani pa priliko po-

nudi goriškim Slovincem, da vidijo in osebno poznajo moža, koji je v največji ponos vsemu slovenskemu jugu. Kdaj bode ta beseda, tega ne moremo še določno povedati; najbrže proti koncu tekočega meseca in če le mogoče na tak dan, da se je bodo lahko tudi zvonajniki deležili; saj vemo, da ni slovenskega omikanca na Goriškem, kateri bi ne prihitel s presrečnim veseljem k napovedanej besedi. Pa še več — kdor je pevec, si bo gotovo tudi v ponos štel, ako se bo mogel uvrstiti v pevski zbor naše čitalnice. Pela se bodeta med drugim znana krasna zbor „Jadransko morje“ in „Šta čutiš“; — oba potrebujeta kolikor mogoče izurjenih, krepkih pevcev v znamenitem številu. Čitalnica ima sicer uže sama precej lepo število svojih pevcev, — a bolje bo, da se jim pridružijo še druge pevске moči z dežele, da bo naš pozdrav prevzvišenemu gostu v resnici pozdrav cele slovenske strani naše dežele.

Ker je čitalnični odbor uže dovršil letošnji veselični program, bode napovedana izredna beseda z vsotopnino za dobrodelen namen, da se „dulci“ pridruži tudi nekoliko „utili“.

Slovenski otroški vrt v Gorici prav lepo napreduje. Vpisanih je že 56 otrok. „Sloga“ mu je imenovala nadzorstvo, obstoječe iz društvenega podpredsednika, blagajnika in prof. Erjavca. Gojenke c. c. učiteljskega izobraževališča so začele prakticiirati v tem vrtu. „Corriere“ meni, da vrt stoji na slabih denarnih nogah; pa menimo, da mestni očetje, ki skrbijo za otroke v italijanskih vrtih, tudi našega vrta ne pozabijo, ker so prav tako goriški otroci tisti, ki obiskujejo slovenski vrt, kakor oni, ki obiskujejo italijanske. Goričani smo eni in drugi. Zato dobi otroški vrt tablo z napisom v mestnih barvah: beli in modri.

Komisija za urejenje ribarstva v jadranskem morji je končala svoje delo v sredo; zapisnike podpisše še le drugi teden. Banket, o katerem se je dolgo prašalo, ali bo ali ne bo, ali bo z napitnicami ali brez njih, se je zadnji trenotek odložil. Uže so imeli ogenj zakurjen in jestvila na pol pripravljena, ko je bila napovedana žalost po umrli cesarici Mariji Ani. Na to je bil obed odpovedan in nakupljeno blago se je prodalo nekemu goriškemu gostilničarju. Udje komisije so šli te dni v Devin in v Trst, odkodar se vrnejo, da podpišejo protokole. Šli so bili tudi v Oglej in v Gorici so se udeležili nekih veselje, ki so jim bile pripravljene.

Dr. Ivan Gogala, katerega je prosvitli cesar imenoval knezoškofa ljubljanskega, ni ušakal škofijskega posvečenja. Huda bolezen, katero si je 13. nalezl veliki teden, ni ga pustila, dokler mu ni vzela dragega življenja. Preteklo nedeljo zvečer proti 9. uri izdihnil je prečastni gospod svojo blago dušo. V torek popoldne bil je pogreb, katerega so se udeležili vsi svetni in cerkveni dostojanstveniki iz Ljubljane in z dežele ter premnogo ljudstva. Ranjki je bil rojen 1. 1825. v Kranji in v duhovna posvečen 30. julija 1850. Dolgo časa bil je profesor verstva na gimnaziji, a vedno je bil delaven za vsakovrstno pomoč svojim bratom. Ljubljana in vsa kranjska dežela žaluje po nepozabljivem gospodu. Naj v miru počiva, a kranjski deželi naj bi se našel vreden naslednik za škofijski prestol.

Odbor ženskega oddelka del. podp. društva v Trstu je sklenil v svojej zadnji seji, da podari ženski oddelak zastavi bralnega in podpornega društva v Gorici krasen trak o priliki blagoslovenja omenjene zastave. V ta namen se je uže precej pri seji nabrala svota 33 gld. — Omenjeni odbor pa prosi vse gospe in gospodične, da darujejo in nabirajo vsaka v svojem krogu še darov, da bodo mogoče kaj lepega podariti in goriškemu bratskemu društvu dokazati bratsko ljubav. Goriške Slovence bo gotovo jako veselil tak sklep in tako ravnanje.

Izjava.

Podpisani bivši odgovorni urednik „Soče“ izjavljam, da članku „okoličani tolminski“ v 24. št. „Soče“ od 15. junija 1883. ni bil namen pripisovati vsem tolminskim prebivalcem ali vsi tolminski davkarski občini nepošteno mišljenje, vedenje ali dejanje, in da ne odobrujem pre-splošne oblike onega članka, kolikor je bila ona kriva, da se je obračalo na vso občino, kar članek ni nameraval trditi o vseh občanih. Ta odkritosrčna izjava naj bo tolminskim prebivalcem v zadovolženje in naj pouovi pretrgano vez med njimi in med „Sočo“.

V Gorici, 6. maja 1884.

ANT. FABIJANI.

„Ljubljanskega Zvona“ dosedanji letniki, nevezani, so na prodaj po znižani ceni. Kdor jih želi kupiti, zve adresu prodajalčevu pri uredništvu „Soče“ na Travniku, h. št. 16, I.

C. k. pr. zavarovalnica
„FENIKS“
 z Dunaja,
 ustanovljena leta 1860.
 Glavnica gld. 5.000.000
 Glavni zastop v Gorici
J. SELLINGER
 V Raštelji št. 28.

Banka „Slavija“
 P. n. zavarujočemu občinstvu se uljudno naznanja, da je visokorodni gospod
ANTON mejni grof OBIZZI
 v Gorici prevzel vrhni zastop vzajemno zavarovalne banke „Slavije“ v Pragi za Goriško in Gradišansko, ter se toplo priporoča v blagohotno podpiranje.
 Glavni zastop v Ljubljani.

Kar ne pristuje, radi zamenimo.
SAMO
 pri Ignaciji Steinerji v Gorici,
 nasproti nadškofjski palači,
 moreš si priskrbeti po ceni trdno in lepo obleko narejeno ali po meri.
 Za pomladanski čas dobiva se tam:
 1000 celih oblek z volne po gl. 8 do 30
 750 povrhnih sukenj z volne „ gl. 8 „ 22
 2000 volnenih hlač „ gl. 2.75 „ 8
 1500 volnenih jop „ gl. 5 „ 15
 800 oblek z volne za dečke
 in otroke „ gl. 2.50 „ 8
 Ogrorna zaloga tkanin za obleko po meri. Blago na ogled dobi na deželo, kdor se oglasi, brezplačno in poštne prosto.
Ima svojo krojačnico.
 Kar ne pristuje, radi zamenimo.

Podpisani si šteje v čast, naznaniti p. n. gg. posestnikom in vinogradnikom, da ima zalogo izvrstnega žvepla za
žveplanje trt
 ter da more slehernemu postreči s prav dobrim blagom po primerni ceni.
 V Renčah, dne 22. aprila 1884.
Franc Culot-Lukežič.

Pivovarna v Senožecah
 ima v zalogi izvrstno pivo v sodčkih in buteljah. Priporoča se vsem dosedanjim prejemnikom in drugim gostilničarjem, ki želé sl. občinstvu z zdravo pijačo postreči.
 Postrežba je natančna in po ceni.
 Senožec, pošta Postojna.

Bolezni v želodcu (krč ali druge bolezni), ako jed ne diši, smrdečo sapo in slaba usta, stud in bluvanje, hemeroidične bolezni odpravi gotovo
Jeruzalemski balzam,
 ki je narejen iz rabarbarove korenike; ja-ko krepilnega vpliva, boljši ko vse druge medicinske sestave in skrivne mešanice.
 Dobiva se edino le v lekarni
G. B. PONTONI-JA
 pri dveh Zamorcih v Raštelji v Gorici.

Št. 514
Razpis dražbe.
 Po sklepu c. k. pomnoženega okrajnega š. sveta zidala se bode nova š. hiša v Opatjem-selu in popravi se š. hiša v Ročinji.
 Stroški so prevdarjeni
 za prvo 4028 gl. 75 kr.
 za drugo 1162 gl. —
 Dražilo se bode v Gorici v uradni c. k. okrajnega šol. sveta dne 21. maja t. l. ter se prične ob 9. uri zjutraj. Do 9. ure istega dne sprejemajo se pismene ponudbe.
 Načerti, prevdarek in drugi pogoji so razvidni pri podpisnem uradu od 11. t. m. od 9.—12. in 3.—5. ure.
 C. K. OKRAJNI ŠOLSKI SVET
 v Gorici, dne 4. maja 1884.
 Predsednik
RECHBACH.

Št. 117E
Oznanilo.
 Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà), vstanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 9. junija 1884. začela javna dražba (kant) nerešenih zastav I. četrtletja 1883 t. j. tistih, ki so bile zastavljene meseca januarja, februarja in marca 1883.
 Ravnatelj: Lovisoni.

Št. 1498
Stavbena dražba
 bode v podpisnem uradu dne 14. maja t. l. ob 11. uri dopoldne za oddajo prenapredbe cerkvenega stolpa Avberskega.
 Klična cena je 1284 gold. 36 kr., vadium (varščina) 65 gld., stavbena kavcija 10% stavbene cene.
 Pismene ponudbe se ne sprejemajo.
 Naris, preračun stroškov in dražbeni pogoji se lahko pregledajo pri podpisnem.
 C. K. OKRAJNO GLAVARSTVO
 v Sežani, dne 26. aprila 1884.

CVET ZOPER TRGANJE
 po dr. Maliču

 je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, terganje po udih, bolečine v križi ter živcih, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine po polnem trganju, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliču“ s zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.
Zahvala.
 Gospodu pl. Trnkóczy-ju, lekarju v Ljubljani.
 Moja mati so na protinske bolezni na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in uže več dni niso mogli stopiti na nogo, sponim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet po 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res imel je čudovit vpliv, da so se po kratki rabi oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam torej dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v enakih boleznih priporočam. Vašej blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, z vsem spoštovanjem udani
 Fran Jug, posestnik v Šmarji p. Celji.
Plainski zeliščni sirup krajuski,
 izboren zoper kašelj, hripavost, vratobol, prsne in pljučne bolečine; 1 steklenica 58 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.
Kri čistilne kroglice, e. kr. priv.,
 ne smelo bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se uže tisučkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skaženem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v skatuljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 skatuljami 1 gold. 5 kr. Razpošilja se le jeden zavoj.
 Naročila se izvrše: najhitreje s poštnim povzetjem v lekarni pri „samorogu“
 Jul. pl. TRNKÓCZY-ja na Mestnem tergu v Ljubljani.

Franc Jožefov Grenki Studenec „čisti hitro in gotovo.“
 Profesor KARL pl. BRAUN na Dunaji
 ne uzrokuje nikakih težav
 Profesor pl. BAMBERGER na Dunaji.
 „dela bolj uspešno, ko druge grenke vode.“
 Profesor LEIDESDORF na Dunaji
 Zahteva naj se vedno in razločno: FRANC-JOŽEFOV GRENKI STUDENEC. Zaloge povsod. V Gorici: lekarja gg. Cristofoletti in Pontoni ter A. Seppenhofer. Razpošilja se iz Budapešta.

Gospod B. Fragner v Pragi!
 Hvaležnosti navdan spoznam za svojo najsvetejšo dolžnost, Vam naznaniti, da se je dr. Rosa-ov zdravilni balzam, kterega ste mi poslali pri moji sedemletni hudi bolezni na čutnicah in slabem prebavljanju prav posebno dobro obnesel, tako da sem že popolnoma zdrav. — Ze celo leto nisem mogel opravil svojega poklica opravljati, 6 mesecev bil sem v dunajski bolnišnici. — pa vse ni nič pomagalo, — samo to čez vse dobro zdravilo me je rešilo mojega hudega in nesterpljivega trpljenja. Zatoraj spremito mojo najgorkejo zahvalo in prosim, pošljite mi še 2 steklenici dr. Rosa-ovoga zdravilnega balzama.
 St. Egid am Neuwald (v Nižé Avstr.)
Cajetan Strohmayr l. r.
 Nagla in gotova pomoč za želodčne bolezni in njih nastopke.
 Ohranitev zdravlja
 je odvisna zgolj od ohranitve in pospeševanja dobrega prebavljanja, ker ta je glavni pogoj zdravja in telesnega in dušnega dobrega čutenja. Najbolj potrjeno DOMAČE ZDRAVILO, prebavljanje vrediti, doseči primerno mešanje krvi, odpraviti pokvarjene nezdrave krvne dele, to je užo več let sploh znani in priljubljeni

dr. ROSA življenski balzam.
 Napravljen iz najboljših, zdravniško najkrepkejših zdravilskih zelišč, potrjen je posebno kakor gotova pomoč pri vseh slabostih prebavljanja, posebno pri prejedanju, po kislem disecim riganju, napenjanju, bluvanju, pri bolečinah v telesu in želodcu, želodčnem krču, pranašanju žalodca z jedmi, zasliženju, krvnem navalu, hemeroidah, ženskih boleznih, boleznih v črevih, hipohondriji in melanholiji (vseled slabega prebavljanja); on oživlja vso delavnost prebavljanja, delu zdravo in čisto kri in bolno telo dobiva zopet poprejšno moč in zdravje. Vseled te izvrstne moči je postal gotovo in potrjeno ljudsko domače zdravilo ter se sploh razširil.
 1 steklenica 50 kr., dvojna steklenica 1 gl.
 Na tisoče pohvalnih pism lahko vsak pregleda. Pošilja se na frankirana pisma proti povzetju zneska na vse strani.

SVARJENJE!
 Da se izognejo neljubim napakam, zato prosim vse p. n. gg. naročnike, naj povsod izrečno dr. Rozov življenski balzam iz lekarni B. Fragner-ja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo življenski balzam, in ne izrečno dr. Rozovega življenskega balzama.

Pravi dr. Rozov življenski balzam
 dobi se samo v glavni zalogi izdelovalca B. Fragner-ja, v lekarni „k ornemu orlu“ v Pragi, Ecker dor Spornergasse Nr. 295—3. — V GORICI: G. Cristofoletti, lekarničar; G. B. Pontoni, lekarničar; R. Kurner, lekarničar; A. de Gironeoli lekarni. V OGLEJI: Damaso d'Elia. — V TRSTU: P. Prendini, lekarničar; G. Foraboschi, lekarničar, J. Serravallo; Ed. de Leitenburg, lekarničar. Ant. Suttina — V ZAGREBU: C. Arazim, lekarničar.
 Vse lekarnarje in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega življenskega balzama.
TAM SE TUDI DOBI:
Pražko domače mazilo zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.
 Ako se ženam prsa vnamejo, ali strdijo, pri bulah vsake vrste, pri turh, gnojnih tokih, pri črvu v prstu in pri nohtanju, pri izlezah, oteklinah, pri zmaščeni, pri morski (mrtvi) kosti zoper revmatične oteklino in putiko, zoper kronično vnetje v kolenskih, rokah, v ledji če si kdo nogo spahne, zoper kurja česa in potne noge, pri razkopanih rokah, zoper lišaje, zoper oteklino po piku mrčesov, zoper tekoče rane, odprte noge, zoper raka in vneto kožo ni boljsega zdravila, ko to mazilo.
 Zaprete bule in oteklino se hitro ozdravijo; kjer pa ven teče, potegne mazilo v kratkem vso gnojico na-se, in rano ozdravi. — To mazilo je zato tako dobro, ker hitro pomaga in ker se po njem rana prej ne zaceli, dokler ni vsa bolna gnojica ven potegnena. Tudi zabrani rast divjega mesa in obvaruje pred snetom (črnim prisadom); tudi bolečine to hladilno mazilo potesi. — Odprte in tekoče rane se morajo z mlačno vodo umiti po-em še le se mazilo na nje priljeplji.
 Skatljice se dobodo po 25 in 35 kr.
Balzam za uho.
 Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejšo sredstvo znano odstrani naglušnost, po njem se dobi tudi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gl. a. v.